

[Harald Nielsen.]

dem er endogså sådan stillet, at de kun kan tage en enkelt fridag engang i ny og næ.

Hvis man i landbruget som i industrien gik til at holde en 14 dages sommerferie, er jeg meget bange for, at det alvorligt ville forstærke den alt tilstedeværende tendens til at gå over til kvægløst landbrug, en udvikling, som jeg finder uheldig, da jeg mener, det fortsat vil være husdyrbrugsproduktionen, der er dansk landbrugs særlige aktiv. Det er på dette felt, vi har særlige betingelser for at hævde os kvalitetsmæssigt og konkurrencemæssigt, for slet ikke at tale om den samfundsmæssige skade, det ville forvolde, hvis dansk landbrug tvunget af omstændighederne måtte slå ind på ekstensiv drift. Vi ved alle, hvad vor store eksport af husdyrbrugsprodukter betyder for os valutamæssigt og dermed også beskæftigelsesmæssigt for de øvrige erhverv.

Jeg finder det derfor godt, at den højtærede socialminister har fulgt feriekommissionens mindretalsindstilling, men jeg vil gerne indskyde den bemærkning, at hvis man ser på de politiske repræsentanter i feriekommissionen, er jeg ikke så sikker på, at det ærede medlem hr. Einer-Jensen kan hævde, at det er et mindretal, ministeren har fulgt. Men ministeren har altså fulgt denne indstilling om en tredeling af ferien for medhjælpernes vedkommende. Det er utvivlsomt den mest hensigtsmæssige og lempeligste ordning. Den kunne gøres endnu en tak lempeligere, eller, om man vil, smidigere, hvis man foretog endnu en ændring og skrev, at den i vinterhalvåret indrømmede ferie i 6 sammenhængende dage også kunne gives delt. Jeg vil tillade mig at rejse dette spørgsmål i det udvalg, som jeg går ud fra skal nedsættes.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om ændringerne til ferieloven. Den ændring, der betyder mest, er også her den, der vedrører feriens udvidelse til 3 uger. Efter den gældende lov erhverver man som bekendt ret til ferie med løn i 1 dag for hver måned, man har arbejdet i virksomheden. Dette ændres nu til 1½ dag. Det bliver også her 18 søgnedage som fridage om året, ganske som tilfældet er i medhjælperloven. Hvad feriens lægning angår, er jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Einer-Jensen glad ved, at den højtærede socialminister også i denne lov har søgt at tage

hensyn til erhvervslivets tarv. Det bestemmes, at de 12 dage, medmindre arbejdsgiveren og arbejderen har aftalt noget andet, gives i tiden 2. maj—30. september. Jeg forstod ikke det ærede medlem hr. Einer-Jensens forfærdelige vrede over sådanne aftaler, men han mente altså, at disse forhold allerede var i orden, og hvis man ved lovgivning ville gribe ind i parternes aftale, fandt han det overmåde uheldigt, i hvert tilfælde når der var tale om kollektive aftaler. Jeg synes, det er en god ordning, som foreslås. Hvis der altså ikke er aftalt noget andet, skal de 12 dages ferie gives i sommerhalvåret; de øvrige 6 dage skal gives i sammenhæng i vinterhalvåret. Dog hedder det videre i dette afsnit af § 4:

„Hvor hensynet til produktionen kræver det, kan denne del af ferien dog efter arbejdsgiverens bestemmelse gives i form af enkelte feriedage.“

Dette kan jeg bifalde, men på det punkt er jeg altså ganske uenig med det ærede medlem hr. Einer-Jensen; jeg synes, det er nødvendigt, at vi i vor lovgivning tager hensyn til også, hvad produktionen kræver, at vi er agtsomme overfor ikke at gennemføre noget, der kan virke produktionshemmende. Jeg går ud fra, at ordet produktion her tages i sin videste betydning, således at f. eks. også butikker, kontorer og mindre virksomheder omfattes deraf, for det kan naturligvis for mindre handlende og visse kontorer og små virksomheder volde store vanskeligheder at gennemføre 6 dages sammenhængende ferie, f. eks. ved juletid, hvor jo nok arbejdere og funktionærer især vil ønske at få fri. Jeg går ud fra, at hvad angår dette skøn over hensynet til produktionen, er det arbejdsgiveren, der er den bestemmende, som han er det med hensyn til, hvornår ferien skal lægges, hvis arbejdere og arbejdsgivere ikke kan tale sig til enighed derom. Egentlig kunne jeg ønske, at det i ferieloven som generel regel netop med henblik på de mange mindre erhvervsvirksomheder kom til at hedde, at vinterferien kan gives i sammenhæng eller delt. Jeg tror ikke, der er nogen særlig trang til en sådan længere sammenhængende ferie om vinteren; man vil nok hellere have et par dage fri til een tid og et andet par dage til en anden tid. Om vinteren er der ikke hos industribyernes